

19:e söndagen efter Trefaldighet -2019 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 48; 1 Mos 28:10-22; Ef 4:17-32; Matt 9:1-8; II Joh 9:1-41

Jesus och Hans lärjungar fick syn på en man som varit blind ända från födseln. Vid närmare eftertanke är det egentligen en märklig sak att det finns människor som är blinda eller på annat sätt sjuka. Om nu Gud är god borde Han väl inte vilja att vissa människor ska lida av olika slags handikapp eller sjukdomar? Och om Gud dessutom är allsmäktig borde Han ju med lätthet kunna ordna så att alla fick vara friska? Vad beror det då på att alla människor inte är friska, ja att det över huvud taget finns lidande? Denna fråga brukar inom filosofin kallas teodicé-problemet. *Theos* betyder Gud på grekiska och *dike* betyder rättvisa. Alltså är det frågan om Guds rättvisa som står på spel, men även Hans kärlek och allmakt aktualiseras.

Lidandets och sjukdomarnas ursprung

Varifrån kommer lidandet, sjukdomarna och döden? Allt ofullkomligt och defekt i skapelsen är ett verk av satan. Varken sjukdomar, handikapp eller död ingick i Guds skapelseverk. När Jesus vandrade här på jorden och gjorde underverk, botade blinda, sjuka och lama, ja t.o.m. uppväckte döda, visade Han genom sin verksamhet att Han är livets Herre och satans besegrare. Med Honom bröt Guds rike in och den förbannelse bröts som satan hade lyckats införa i världen. Där Jesus gick fram kunde den paradisiska tillvaron återställas. Det skedde visserligen punktuellt och i begränsad utsträckning. Det som skedde var inte det egentliga verk som Jesus kommit för att utföra utan tecken som visade vem Han var och fingervisningar som vittnade om den fullständiga frälsning Han genom sin seger på korset skulle åstadkomma.

Vi kan alltså säga att lidandet, även den blinde mannens som Jesus mötte, härstammar från satan och det syndafall den onde lyckades fresta Adam och Eva till. Synden är alltså grundorsaken till lidandet. Men av detta får vi nu inte dra några felaktiga slutsatser.

Vi ska inte tro att olyckor, sjukdomar eller handikapp drabbar efter någon moralisk eller andlig måttstock, så att den som är särskilt ond eller den som står emot Gud mer än andra skulle drabbas hårdare av syndafallets följder. Sambandet mellan synden å ena sidan och förgängelsen, sjukdomarna och döden å den andra, är allmänt och kan inte tillämpas specifikt på den enskilde.

Det var just det misstaget Jesu lärjungar gjorde då de frågade Jesus angående den blindfödde mannen: ”Rabbi, vem har syndat så att han föddes blind?” (v 2). De resonerade att antingen hade hans föräldrar syndat och därigenom bestraffats med att få ett blindfött barn eller så hade Gud genom sitt allvetande i förväg, innan mannen föddes, sett vilka synder han skulle begå såsom vuxen och därför straffat honom med att födas blind.

Meningen med lidandet

Men Jesus avfärdade dessa spekulationer och svarade: ”Det är varken han eller hans föräldrar som har syndat, utan det har hänt för att Guds verk skulle uppenbaras på honom” (v 3). Sedan botades mannen och Jesu makt uppenbarades. Anledningen till mannens sjukdom var alltså att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom.

När olyckan eller det svåra möter kan vi alltid veta, att den Allsmäktige och Allvise Guden har en mening, också när Han tillät att detta hände. Vilken orsaken än kan vara har Gud ändå sett till att här finns möjlighet för Honom att ”uppenbara sina gärningar” och leda hela händelseförloppet till välsignelse för Hans barn eller till utbredande av Hans rike.

Lidandet antingen förbittrar eller förbättrar. Det är aldrig någon mening med att se tillbaka och bittert fråga: ”Vad har *jag* gjort, som förtjänar detta? *Varför* har detta drabbat just *mig*?” Det är ju inte så att lidandet drabbar såsom en väl avvägd vedergällning från Guds sida. Däremot kan man alltid fråga: ”Varför – för vilken uppgift, i vilket syfte, med vilken dold avsikt – har Gud låtit mig hamna i detta läge?” Man får här öva sig i den svåra konsten att förtrösta på Gud, att se lidandet som en prövning och som en Herrens tuktan. Lina Sandell skriver: ”Vad Han tar och vad Han giver, samme Fader Han förbliver, och Hans mål är blott det ena: barnets sanna väl allena” (Lova Herren 750:6). Gud leder det smärtsamma händelseförloppet till en god

utgång för dem som ställer sig under Hans beskydd och förtröstar på Honom. Ibland ser vi i efterhand vad som var meningen, ibland inte. Herrens vägar är ofta outgrundliga för vårt begränsade förstånd (Ps. 139:17, Jes. 55:9). Ibland är t.o.m. döden en vinning – sett ur evighetens synpunkt.

Lösningen på teodicé-problemet är att för den som älskar Gud samverkar allt till det bästa (Rom. 8:28). Allt vi som kristna råkar ut för, ont som gott, tjänar oss till godo och välsignelse. Och de ogudaktiga borde genom sina lidanden i sin nöd vända sig till Herren. För dessa människor tjänar olyckorna som kallelse till omvändelse.

Vi har sagt att sjukdomar och lidanden inte drabbar efter någon moralisk måttstock. En annan felaktig slutsats vi inte får dra är att Jesus alltid vill visa sin makt och härlighet just på det sätt som Han gjorde med den blindfödde mannen. Det kan Han göra, det vållar Honom inte det minsta problem. "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet" (Hebr. 13:8). Han kan hela idag lika väl som Han gjorde då, och Han gör det också. Men det finns ingen automatik i helanden eller mirakler som en del tycks tro. Däremot har vi villkorlösa löften om något som borde glädja oss oändligt mycket mer, nämligen syndernas förlåtelse i Jesus namn och blod. Så mycket mer det eviga livet i himlen är värt än det korta livet här på jorden, lika mycket mer värt är syndernas förlåtelse än kroppslig hälsa.

Den blindföddes botande en bild för den andliga synens givande

Som ofta annars får Jesu underverk på det fysiska planet strax en djupare, andlig innebörd. Det visar sig att den blindfödde mannen, efter det att fariseerna varit framme för att förhöra honom och försökt snärja Jesus för brott mot sabbatsbudet, bekänner Jesus som profet (Joh. 9:17). Senare, då Jesus funnit honom efter att han blivit bortdriven av fariseerna, kallar han Jesus Herre och faller ned och tillber Honom (Joh. 10:38). Mannen hade alltså även fått sin andliga syn. Det fysiska läkedomundret blir för Jesu lärjungar en illustration till hur Jesus botar den andliga blindheten. Genom sitt allvetande visste Jesus att den blinde mannen skulle befinna sig just där vid den tiden. Han ville lära sina lärjungar en viktig sanning och förde dem därför dit just där och då. Jesus botade den blinde för dennes egen skull, men också för lärjungarnas och för alla kristna i alla tiders skull, för alla som tar del av denna fantastiska berättelse.

Det under som den blindfödde mannen gick igenom, att han bekände Jesus som Herre, måste vi alla vara med om. Vi är nämligen alla andligt blindfödda. På den naturliga människans hjärtas tron sitter kung EGO och kring honom kretsar alla tankar och begär. Sådana är vi alla till vår köttsliga natur. Vi ser inte verkligheten som den är, att det är Jesus som är verkligheten själv; att Han är vägen, sanningen och livet (Joh. 14:6). Vi placerar oss själva i centrum och allt och alla i vår omgivning ska tjäna oss och våra kortsiktiga, världsliga begär.

Att en människa kommer i nöd över sin synd och vänder sig till Herren är ett Guds eget verk. Det är Fadern som drar (Joh. 6:44), Jesus som klappar på hjärtats port (Upp. 3:20), den Helige Ande som kallar. Det är också ett Guds verk rakt igenom att den frälsande tron på Jesus, syndares Frälsare, uppstår och människan får andlig klarsyn. Han utför detta verk genom sitt Ord. Liksom Jesus förbarmade sig över den blindfödde förbarmar Han sig också över dig. Hans blod är en Siloamdamm som är tillräckligt stor för att tvätta ren alla världens människor. I Hans blod är också du ren. Amen.